

De boomhutvluchteling

De boomhutvluchteling

Gerrit De Moor

Mauretania Uitgeverij - Wetteren

De boomhutvluchteling – Gerrit De Moor

© 2019, Uitgeverij Mauretania

© 2019, Gerrit De Moor

Coverontwerp: © Gerrit De Moor

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever en de auteur.

Dit verhaal is fictief. Personages en situaties zijn verzonnen en elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personen berust op louter toeval.

Eerste druk: 2019

ISBN: 9789463866170

*Mauretania Uitgeverij
Begijnestraat 45
9230 Wetteren
e-mail: mauretania@outlook.be*

Uitgegeven i.s.m. yanga.mijnbestseller.nl

Dit boek is mede tot stand gekomen door de hulp van een aantal bijzondere mensen. Ik draag het boek dan ook op aan hen.

Mijn dank gaat uit naar Shanuja, Shogofa, Sabawoon, Dastagul en Dominic.

“... hevige gevechten plaats. In het district Jalriz van de Afghaanse provincie Wardak hebben vorige nacht militanten van de taliban een ziekenhuis aangevallen. Artsen, patiënten en aanwezige familie werden koudweg vermoord. Nadien lieten de terroristen het volledige gebouw exploderen. Kort daarna moest ook de nabijgelegen school eraan geloven. Daar werden minstens twintig leerkrachten en leerlingen omgebracht door geweervuur, zo meldde Zundi Gul Zamani, gouverneur van de provincie Wardak.

Naast Jalriz zouden nog drie districten opnieuw in handen zijn gevallen van de talibanmilities. Omwille van tactische redenen hebben de regeringstroepen hun stellingen verlaten en zich teruggetrokken in de richting van Kabul. Internationale waarnemers spreken van een tactische blunder van de Afghaanse generaal Abdullah Habibi. Door deze terugtrekking zouden de talibanstrijders opnieuw kunnen infiltreren in de provincie Kabul en mogelijks oprukken naar de hoofdstad. Habibi spreekt dit echter tegen en zegt de situatie onder controle te hebben. Zo gaat hij niet in op het voorstel van de secretaris-generaal van de NAVO Jens Stoltenberg om meer NAVO-troepen naar het gebied te sturen. De alliantie en haar bondgenoten hebben vandaag 13.500 manschappen in Afghanistan gestationeerd. Ze houden zich vooral bezig met de

opleiding van het Afghaanse leger. Amerikaanse generaals ijveren al maanden voor extra troepen in het gebied omdat de taliban aan een nieuwe opmars bezig zijn. De Afghaanse regering controleert volgens militaire bronnen nog maar 60 procent ..."

‘Godverdomme! Gaat dat daar blijven duren!’ sakkerde Diederik.

“Door die godverdomse taliban blijven er altijd maar vluchtelingen naar hier komen. Hopelijk schieten ze daar elkaar voor de kop en stopt het hier met al dat vreemd gespuis.”

Hij nam een slok van zijn Duvel en keek met een minachtende blik naar de gruwelijke beelden die het verslag ondersteunden. Met de achterkant van zijn linkerhand veegde hij het schuim van zijn zware snor af. Hij nam de afstandsbediening van de televisie en zette het volume wat stiller.

Chantal keek naar haar man en schudde onopvallend met haar hoofd terwijl ze even onopvallend met haar ogen rolde.

“Maar Diederik, hoe kun je zoiets zeggen? Hoe erg is dat allemaal niet?” sprak ze zacht en zalvend.

“Erg?!” lachte Diederik luid. Hij plantte zijn Duvelglas terug op de salontafel.

“Als die ginderachter zo stom zijn om de hele boel aan stukken te schieten, dan is dat toch ons probleem niet! Ik zeg

het: dat ze elkaar maar om zeep helpen, dan hebben wij hier geen last meer van al die vreemde luizen.”

Chantal werd gewaar dat haar man niet van zijn standpunt af te brengen was. Ze zweeg, want uit ervaring wist ze dat hij zich heel erg kon opwinden als er over vluchtelingen werd gediscussieerd.

Gilles trok de deur van zijn kamer dicht en kwam nonchalant de trap naar beneden.

“Wat is er, Diederik? Ik hoor je tot op mijn kamer jammeren en sakkeren.”

“Och, godver... Het is alweer gedoe ginderachter. Dat is er! Straks staat heel Afghanistan hier aan ons voordeur! Ik zeg juist tegen je ma dat ze beter elkaar ginder kapot maken. Dan zijn wij ervan af!”

“Wel, zo denk ik er ook over!” gaf Gilles zijn stiefvader gelijk. “We lossen toch ook onze problemen zelf op hier in België. Niemand anders heeft daar last van.”

Gilles vond zijn stiefvader niet de meest sympathieke man. Maar op één punt toonde hij zich het met hem eens: als iedereen in zijn eigen land blijft, is er geen miserie!

Gilles keek demonstratief even rond in de woonkamer en de keuken. Mégane is nergens te bespeuren, dacht hij bij zichzelf. Hij vermoedde dat zijn zus bij haar vriendin was en hij wist dat als ze tijdens de week niet op tijd thuis was, Diederik haar huisarrest zou geven. Hij lachte

binnensmonds. Die Mégane ook. Die moet ook altijd speciaal gaan doen, kwam het in hem op.

“Waar is Mégane?”

De vraag was niet echt aan iemand gericht. Chantal beet op haar lip. Ze kende een van de mogelijke scenario's. Dat ze toch maar op tijd komt, hoopte ze.

“Wat?! Is het al zo laat!”

De lachbui van Mégane en Gella stokte. De meiden beseften wat de gevolgen gingen zijn als Mégane te laat zou thuiskomen.

Mégane griste haar jas van de stoel en zei haastig tot ziens tegen haar vriendin en haar broer Felix. Met een ruk trok ze de voordeur open en liep het grindpad af naar haar fiets. Zenuwachtig prutste ze het fietsslot open, sprong op de fiets en koerste als een gekkin naar huis.

“Haast je! Goed thuis!” riep Gella haar nog na.

Ook Felix riep nog iets, maar Mégane was al te ver om hem te verstaan.

“Ah! Shit!” jammerde ze.

Ze had daarnet met Gella en Felix zodanig veel lol gehad met de vele *Try not to laugh*-fimpjes op YouTube, dat ze de klok uit het oog verloren was. Nu moest ze zich haasten alsof ze een wielrenster was die een tijdrif reed. Eén minuut na tien thuiskomen, zou haar duur te staan komen. Diederik eiste dat ze zich stipt aan zijn regels hield. En een van de regels

was dat meisjes van zestien tijdens de week om tien uur moesten thuis zijn. Geen minuut later!

“Je kunt vriendschap toch niet in een uurwerk persen!” riep ze boos.

Haar quadriceps begonnen pijn te doen van het felle fietsen. Maar ze moest doorzetten. Stel je voor dat ze niet zou thuis zijn om tien uur! Eerst en vooral zou ze een ellenlange preek krijgen van haar stiefvader en hij zou eindigen met te zeggen dat ze twee weken huisarrest had. Af en toe gooide ze met haar linkerhand haar bruine golvende haar van voor haar ogen.

“Aaargh! Mijn benen!”

De tranen verzamelden zich in haar ooghoeken.

“Komaan. Nog even!” pepte ze zichzelf op.

Op haar moeder rekende Mégane niet wanneer het aankwam op de strenge regels van Diederik. Ze vond wel dat haar vriend veel te streng was voor haar kinderen, maar Mégane wist dat ze nooit tegen hem zou ingaan. Het hing dus enkel van haarzelf af of er huisarrest kwam of niet. Waarom was mama eigenlijk ooit gescheiden van papa? Bij hem ging het er allemaal veel lossers aan toe. Logisch, vond Mégane, als je papa een kunstenaar is.

“Komaan! Nog tweehonderd meter!” rekende ze uit aan de hand van de elektriciteitspalen langs de weg.

Ze duwde nog eens hard op de trappers en reed in een vliegende vaart tot net voor de garagepoort. Mégane liet

haar fiets op de grond stuiteren en liep hijgend naar de achterdeur. Ze stooft naar binnen en las op de digitale klok van de microgolfoven: 21:59. Oef!

Zo gewoon mogelijk probeerde ze de woonkamer in te slenteren.

“Hoi ...” zei ze fijntjes terwijl ze haar ademhaling probeerde onder controle te houden.

Diederik keek onmiddellijk naar zijn uurwerk. Met een verveelde blik keek hij Mégane aan. Hij zei niets. Hij nam zijn Duvelglas van de salontafel en dronk het resterende bier in één teug leeg. Mégane zag dat er al drie Duvelflesjes op de salontafel stonden. Ze begreep dat er mogelijks weer gezaag zat aan te komen en ze keek met vragende ogen naar mama.

“Dag schatje. Leuke avond gehad?” trachtte mama als bliksemafleider te fungeren.

“Ja. Gewoon ...”

Gilles zat geconcentreerd naar de televisie te kijken en scheen niets te merken van wat er gaande was. Schijnbaar, wist Mégane. Want bij het minste dat er iets dreigde fout te lopen, stond hij altijd klaar met commentaar. Toffe broer, was haar cynische besluit.

Mégane ging terug naar de keuken en goot zich een grote mok koude melk uit. Vanuit het deurgat keek ze in de woonkamer en met kleine slokjes dronk ze haar mok leeg. Wat een zielige bedoening is dit gezin, dacht ze bij zichzelf.

Ze zette de lege mok weg in de vaatwasser en stak nog even haar hoofd voorbij de deurpost.

“Ik ga nog douchen. Slaapwel!”

Behalve mama keek niemand op.

“Slaap lekker, schatje!”

Toen ze de trap naar boven ging, voelde ze de spurt van daarnet met haar fiets weer in haar dijen. Maar de pijn verdween snel op de achtergrond. Mégane zag dat haar slaapkamerdeur op een kier stond. Dat betekende dat Gilles weer eens iets was komen ‘lenen’, wist ze. Ze verwenste hem. Waar had ze toch zo’n vervelende etter van een broer verdiend?

Ze ging haar kamer binnen en spiedde rond. Ze kon niet onmiddellijk uitvissen wat Gilles was komen halen. Ze haalde haar pyjama van onder haar hoofdkussens en begaf zich naar de badkamer.

“Eerst mijn gordijnen dichttrekken”, hoorde ze zichzelf zeggen.

Net voor ze de gordijnen dichtschoof, trokken een aantal schimmen op straat haar aandacht. Vlug deed ze het licht op haar kamer uit. Enerzijds kon ze dan beter zien wat er zich buiten in het schemerdonker afspeelde en anderzijds kon niemand haar dan zien staan gluren.

Ze telde de duistere figuren die in een groepje door de straat stapten.

“Eén, twee, drie en vier ... vijf, zes ...” telde ze fluisterend.

Negen mensen stapten omzichtig door de verlaten straat. Zouden nog andere buurtbewoners hen opmerken, vroeg Mégane zich af. Terwijl ze de groep bleef gadeslaan, stelde ze vast dat de meesten van hen een rugzak of een tas droegen. “Wie zijn dat? En wat hebben ze allemaal bij?” vroeg ze zich luidop af.

Even dacht ze dat het inbrekers zouden kunnen zijn. Een koude rilling liep langs haar ruggengraat en ze kreeg kippenvel in haar nek. Maar het idee dat het inbrekers of misdadigers waren, wimpelde ze al snel af. Daarvoor gedroegen die mensen zich niet onopvallend genoeg.

Plots zag Mégane dat er uit de bocht aan het einde van de straat een donkergekleurde auto heel snel opdraaide. Op datzelfde moment kwamen er uit de andere richting nog twee dezelfde auto's aangesneld. Zo goed als gelijktijdig floepte bij de drie auto's een blauw flikkerlicht aan. De wagens zetten zich dwars over de weg en sloten in een soort van driehoek de donkere schimmen in. Nog voor de auto's volledig stilstonden, sprongen er een aantal mannen in uniform uit. De schimmen probeerden weg te komen, maar werden vakkundig tegen de grond gewerkt, geboeid en in de auto's geplaatst. Voor Mégane leek het wel of ze naar een of andere film aan het kijken was. Ze stond als vastgenageld aan de grond. Zijn het dan toch criminelen? De uniformen keken nog even rond en stapten dan ook in de auto's. De drie

wagens verdwenen even snel als ze gekomen waren. De tiener stond nog steeds met open mond vanachter het gordijn naar de straat te kijken, hoewel er niets meer te zien was.

Of toch? Bewoog daar nu iets aan de haag van de buurman verderop? Mégane perste haar ogen tot spleetjes om beter in de donkere verte te kunnen kijken. Even dacht ze dat ze het zich had verbeeld, maar dan kwam er terug beweging uit de struiken. Een kleine gebukte gestalte kroop van tussen de haag vandaan en keek schichtig in alle richtingen. Mégane begreep er niets van. De geüniformeerde mannen in de auto's met de blauwe flikkerlichten waren allicht van de politie. Maar waarom pakten ze deze groep mensen op? Het leek toch niet dat ze iets kwaad in de zin hadden. En waarom is er dan toch iemand alleen achtergebleven?

In de bocht doemden heel traag weer lichten op. Mégane keek gespannen naar buiten. De achtergebleven schim dook terug onder de haag. De lichten kondigden een auto aan. Toen die dichterbij kwam, herkende Mégane de oude Citroën Xantia van haar opa. Onmiddellijk verscheen er een warme glimlach om de mond van Mégane. Opa Fiel woonde in de straat evenwijdig aan Méganes straat. De beide achtertuinen grensden aan elkaar. Er was zelfs lange tijd een gat in de haag geweest, zodat Mégane en Gilles destijds als kind vlot heen en weer konden lopen van thuis bij opa Fiel en terug.

“Van opa hoef je niet bang te zijn, hoor. Dat is de liefste man die ik ken”, prevelde Mégane troostend.

Maar ja, hij kan me niet horen, corrigeerde ze zichzelf vervolgens in gedachten. Toen opa Fiel het huis voorbij was, bleven Méganes ogen op de haag van de buurman gericht. Het bleef er roerloos stil. Of nee, even zag ze een schimmige bobbel bewegen. Die persoon zit er nog, besloot Mégane, maar is te bang om daar weg te komen.

Even twijfelde ze ...

Toen sloop ze stilletjes de trap af naar de voordeur. Heel voorzichtig opende ze de voordeur en stapte in het zachtgele licht van de straatlantaarns.

“Klik!”

“Shit!” perste ze de ontredde van tussen haar tanden.

De voordeur was dichtgevalen. Mégane kon niet meer naar binnen.

“Dat zijn zorgen voor later! Eerst die persoon daar helpen!” troostte ze zichzelf.

Behoedzaam liep Mégane in de richting van de haag waar ze voor het laatst de schim had opgemerkt. Hier moet het ongeveer zijn, dacht ze bij zichzelf. Haar ogen priemden langs het donkere gebladerte van de haag van de buurman. Ze kon niemand ontwaren.

“Psst! Psst! Ben je daar?”

...